

LÁNCHÍD

Négy oroszlánja a vizet lerázta,
tátott torokkal hirdeti a két
örvendező partnak az ember és
a célhozérő munka örömét.

Visszavettük a víztől, levegőtől,
időben befejeztük a hidat —
így szólnak, akik megdolgoztak érte.
Szavuk hátra és előre mutat.

Romokra, harcra, munkaversenyekre,
földerülő arcokra és megint
az ellenségre, kit e híd is üt,
ki erre is gyűlölködően tekint.

Én csendesen akartam üdvözölni
a Lánchídat, mert legjobban szerettem
társai közül, meghitt szenvedély
kötött hozzá; úgy éreztem, mi ketten

beszélgetünk majd. De külön szavam
az ünneplő kórossal egybefűzte
hazám, mikor a munka címerét
a dönthetetlen pillérekre tűzte.

A múlt fölött, mint az omló habok
fölött, átível győzedelmesen
legöregebb és legifjabb hidunk
s jövőbe indul rajta a jelen.

Devecseri Gábor

Dal a Lánchídról

Tavaszi vagy te novemberben,
napsugár folyónk fölött!
multadnál is fényesebben,
multak árnyát megtöröd.

Rádpilantunk s csupa bimbó
egy — virágzás a jelen!
A jövőnk meg ágyun ringó
s mint a nyíló érte em.

Ha e'néz'ek, szinte látom:
Mosolygós lány iniege',
tő'ed obogta — nem á'om! —
Tűpiros seymeket

Ha elnézünk: mennyi lámpás!
Mennyi munkás nap da ol!
S munkás-d cső'égről hárfáz
cölöp is a híd a.ó..

Tárogató most a láncon,
hangja szá. a tájon át!
Hirdeti az új országot
és a béke táborát.

Tavaszi vagy te novemberben,
Szótt sugár a táj fölött,
te't nem szólha ékesebben:
művelői és — örök!

Gereblyés László